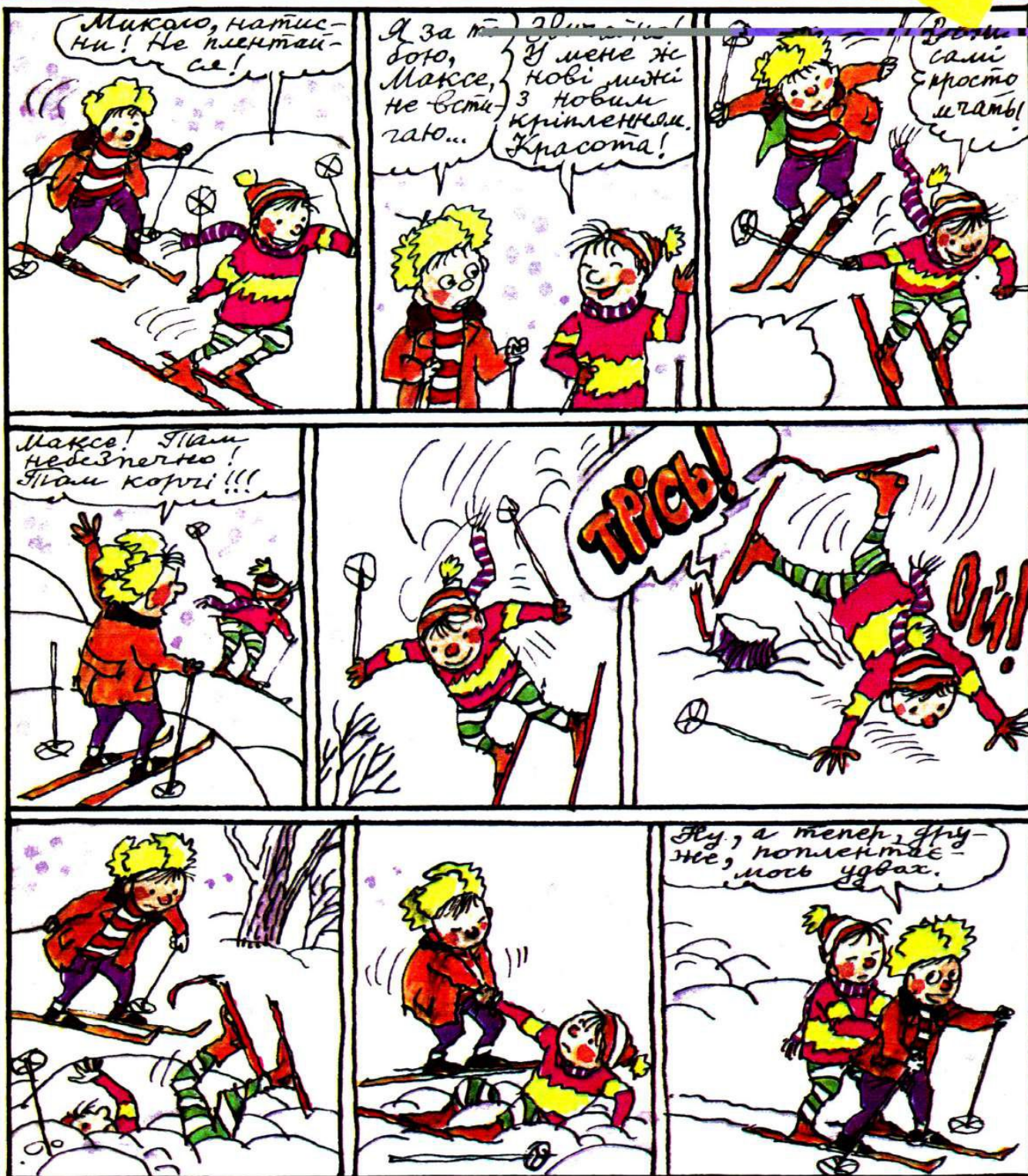

ПЕРУЕННЯ

Весела газета для дітей

199

Дорогі наші читачі!

Як ви помітили, наше веселе видання змінило формат. Зроблено це, перш за все, на прохання читачів, які у численних листах просили змінити форму «Перчєня», аби стала газета зручнішою для зберігання і компактнішою для транспортування. Отже, ми змінили форму «Перчєня», але не зміст.

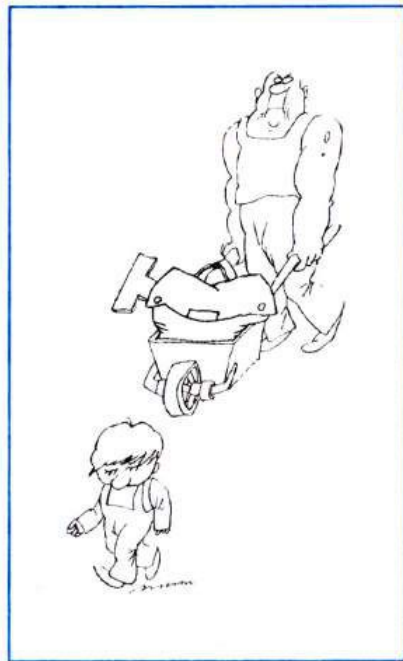
Зміст газети, як і раніше, буде гумор, яким наповнене життя кожної дівчини і кожного хлопця. Адже людина народжується з почуттям гумору. Розвинути це почуття, навчити дітей дивитися на світ, що нас оточує, крізь веселу призму — завдання, яке ставить перед собою газета. Звичайно, трапляються в житті кожної людини обставини, коли сміх недоречний, як гудзик на носі. Та не секрет, що з жартом і доте-

пом набагато легше долати труднощі, а головне — веселіше жити.

Наші автори приготували для вас чимало сюрпризів — дотепні історії, смішні гуморески, потішні усмішки, байки, побрехеньки. Художники-карикатуристи здивують вас коміксами, мультиками і веселими картинками. На допитливих чекають кросворди, ребуси, переставлянки, фокуси...

Але ми сподіваємось і на вашу допомогу, наші юні читачі. Сподіваємось, що ви і надалі надсилатимете нам замітки та інформашки про веселі випадки, що трапились у школі чи на вашому подвір'ї. І надалі з радістю друкуватимемо анекдоти та усмішки, які ви придумали або почули. Отже, чекаємо ваших листів!

УСМІШКИ З МОЄЇ КОЛЕКЦІЇ

Дуже багатий і глухий дід несподівано почав чути. Знайомий питає його:

— Ваша рідня, напевне, з того дуже щаслива?

— Ніхто в хаті не знає, що я чую, — відповідає дід.

— Чому ж?

— Я собі сиджу, як раніше, лише слухаю, що про мене говорять і вже двічі змінював заповіт.

Один мудрий пан запитує Івана:

— Іване, а чи знаєш, чому собака хвостом махає?

— Бачите, паночку, — відповідає Іван, — бо хвіст не може махати собакою.

Іде дядько до Польщі й веде з собою корову. Митник зупинив його і каже:

— Дядьку, корову не можна вести за кордон. Приписи цього не дозволяють.

— А що дозволяють?

— Ковбасу, м'ясо, хліб, бутерброди та інші подібні речі.

Дядько пішов до буфету, купив булку і розрізав її на дві частини. Одну половину причепив корові на роги, а другу — на хвіст і знову приводить її.

— Та я ж вам казав, що з коровою за кордон не пустимо! — каже йому митник.

— Яка корова? Хіба не бачите, що то бутерброд? — мовив дядько.

Іде селянин, веде коня. А назустріч — пан на бричці.

— Дорогу! Дайте дорогу! Бо буде те, що з іншими!.. — кричить селянин.

Пан дав пройти, але, не втерпівши, спитав:

— Гей, ти! А що було з іншими?

— Інші не дали дорогу, то мусив їх обходити.

Заходить бідняк до ресторану, а там панства багато, п'ють і птицю закушують. За-

хотілося і йому покуштувати м'ясного.

— Ви всяку птицю можете засмажити? — питає офіціанта.

— Можемо. А що хочете?

— Та, прошу, гуску...

Засмажили гуску, приносять.

— Ось... гуска

— А тепер відріжте мені на одну копійку!

Зла пані звільнила служницю. Коли та йшла, то кинула три монети собаці.

— А то що таке? — питає пані.

— Не турбуйтеся. Вона їх заслужила. За ті три місяці, що я у вас працювала, вона завжди начисто вилизувала тарілки і мені не доводилось їх мити.

Пішов чоловік у картинну галерею, став проти одної картини, дивився, дивився, а тоді сказав до жінки:

— Це найкращий серед усіх портретів!

— Що ти верзеш? То ж дзеркало! — озвалася дружина.

Узяв дідусь до рук газету, розглядає дотори ногами. Внук запитує:

— Що там нового, дідусю?

— Та біда, внучку, аварія на залізниці. Бачиш — паровоз догори колесами.

Яке сьогодні число?

— Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!

— Нема сенсу, то вчорашня.

У вас аж троє окулярів, пане професоре?

— Так, одні використовую при читанні, другі — на вулиці...

— А треті?

— Коли шукаю перші або другі.

Надіслала **Юля ІВАНОВА**,
шестикласниця.

с. Любашівка Одеської області.

Дідусь Ладим та його онук Андрійко дивилися по телевізору передачу про Індію. У кадрі з'явився факір, який грав на сопілці, і з корзини піднімалася, похитуючи головою, страшний кобра. Диктор у цей час щось балакав, і мелодії факірової сопілки чути не було.

З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

Скажу вам чесно, сподобалась мені Зоя. З першого погляду. Її до нашого класу у другій чверті перевели. Очі, мов блюдечка. З веселими смішинками. Я вже що не робив, аби її увагу привернути! І історії їй різні розповідав, і фокуси показував. Нуль уваги!

Порадився з другом Миколою. Думав він, думав, як мені допомогти — і придумав.

— Я, — каже, — буду передавати тобі через Зойку записки, а ти їх демонстративно рви. Так, щоб вона бачила. Тямиш?

— А якщо вона не читатиме записок, які ти мені передаватимеш?

— Такого бути не може. Цікавість — це риса всіх дівчат без винятку.

Наступного дня на математиці передає мені Зоя, що сидить на парті за мною, записку. Розгортаю, а там лайка на мою адресу: «Чекала тебе дві години, а ти не прийшов. Більше з тобою дружити не хочу. Катерина». Я записку тут же і пошматував.

А на історії знову Зоя передає мені записку. Там написано таке: «Негіднику! Більше не запрошуватиму тебе на дискотеку. З усіма танцював, тільки не зі мною. Галина». Знову демонстративно рву записку на шматочки.

На хімії одержав аж дві записки. І всі написані різними почерками. Цей Микола просто талант! В одній на мене ображалась Люда, що я не прийшов до неї додому грати в комп'ютерну гру. У другій Женья висловлювала своє «фе» з приводу того, що не схотів з нею на лижах кататися.

За кілька днів записок я одержав, здається, більше, ніж у нас дівчат у класі.

А Зою наче підмінили. Дивиться на мене з цікавістю.

І коли я їй запропонував дружбу, вона відразу погодилась.

Аркадій БУЗИНА,
семикласник.

НАДІШЛИ МЕНІ МОЮ АДРЕСУ

Один англієць приїхав до Нью-Йорка. «Тепер, коли мої речі вже у готелі, — подумав він, — треба дати телеграму дружині». Він пішов на пошту і надіслав телеграму, в якій повідомляв свою адресу. Потім вирішив ознайомитись з містом. Надвечір, коли англієць захотів повернутися до готелю, виявилось, що він забув адресу. Довелось йому посилати другу телеграму дружині, в якій просив: «Будь ласка, вишли мені мою адресу».

ДАЙТЕ М'ЯСО МОЇЙ КОБИЛІ

Одного холодного зимового вечора чоловік зайшов до маленької таверні. Він був втомлений, голодний і хотів погрітись. Але біля вогню си-

діло вже багато людей. Тоді чоловік голосно попросив хлопчика подати м'ясо його кобилі.

Люди, почувши це, побігли у двір подивитися на кобилу, яка їсть м'ясо, а чоловік тим часом сів на звільнене місце. Він почувався щасливим.

Через деякий час люди повернулись і сказали йому:

— Твоя кобила не хоче їсти м'ясо.

— Ну що ж, тоді я з'їм його, — відповів чоловік.

НЕВЕЛИЧКА ДЕТАЛЬ

Сер Артур Конан Дойль якось приїхав у Париж. Він найняв екіпаж, щоб дістатися до готелю. Коли виходив, візник сказав:

— Дякую вам, сер Артур Конан Дойль.

— Звідки ви знаєте, хто

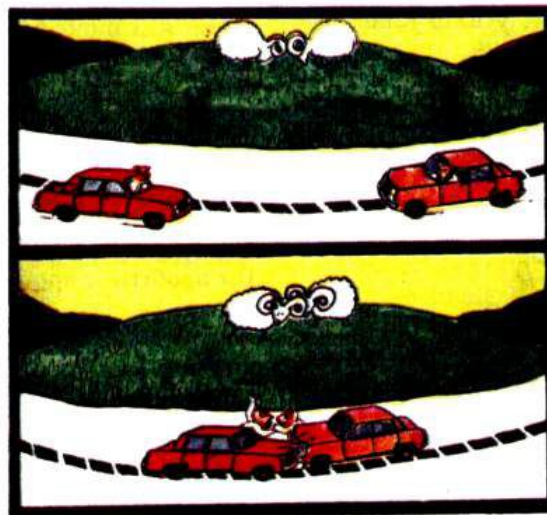
я? — запитав Конан Дойль.

— Здогадався, сер, — відповів візник. — Відносно вашого приїзду у Париж з півдня Франції писали усі газети. Поїзд, на якому ви прибули, прийшов якраз з півдня Франції. Крім того, можу сказати, що судячи з вашого одягу, особливо капелюха і парасольки, — ви англієць. Ці деталі допомогли мені здогадатися, що ви і є сер Артур Конан Дойль.

— Чудово! Чудово! — вигукнув сер Артур. — Ви проаналізували факти абсолютно правильно. І це при тому, що у вашому розпорядженні їх було так мало! Чиста робота! Дуже розумно!

— Звичайно! — сказав візник. — І ще одна невеличка деталь. Ваше ім'я стоїть на обох ваших дорожніх валізах.

Переклад з англійської
Тетяни КОСТИКОВОЇ.

Беріть приклад з мете!

Ще одна порада Сашка Картузика, яку він розповідає сам

Мабуть, кожен, друзі, з вас
Бачив матч «Динамо-Ланс».
Наші грали, мов орли,
Молодцами всі були:
І Каладзе, і Ващук...
А Шовковський мав сто рук!

Ще намазали ми салом
П'яти хлопцям з «Арсеналу»:
Мчав по краю знов і знов
Невгамовний наш Ребров,
Бив Шевченко зліва й справа
(Воротар в них не роззява),

Але ж наші то... орли!
Закотили три голи!!!

А що далі, а що далі...
Словом, ми — у чвертьфіналі!
І Європа... тільки оха:
«Ну й гравці! Ну й молодці!
От якби і нам таких:
Віртуозних і метких!»

І летять вже до «Динамо»
Із Європи телеграми:
«Хочем ми й того, й отого —
Хлопця, майстра на всі... ноги.
Хай в нас грає і «росте»
Будем вдячні вам за те!

.....
Що ж... Скажу на це отак:
«Я відомий теж хлопак:
Знаменитий і кмітливий,
З виду гарний, чорнобривий.
В голові порад — мільйон!
(Я ж в порадах — чемпіон).

Так, відома я персона!
І до мене... «чемпіона»
(Це одна з моїх пригод)
Теж приходив вже народ.
Не з Америки й Європи,
А із шкіл сусідніх хлопц.

Слухать їх було так любо,
Бо хвалили на всю губу:
«Та твої, Сашко, поради
Варті тонни мармеладу!
Тому, просим: йди до нас,
В нашу школу, у наш клас!

Обіцяєм... мармелади,
пиріжки і шоколади,
Соки, квас і лимонад...
Ми не можемо без порад!

(Без твоїх порад корисних
Ми у нашій школі скиснем).

Будеш списувать контрольні,
Обіцяєм м'яч футбольний,
Обіцяєм (били в груди):
Твій портфель носити будем...
Я ж на те без зайвих слів
Дуже... мудро відповів:
«Не деріть даремно рот!
Я, Картузик, — патріот!

Ні за які шоколади,
пиріжки і мармелади
Я до вас не перейду!
(Хоч заграйте на дуду).

Бо таку, як рідна школа,
Не знайдеш ніде й ніколи!

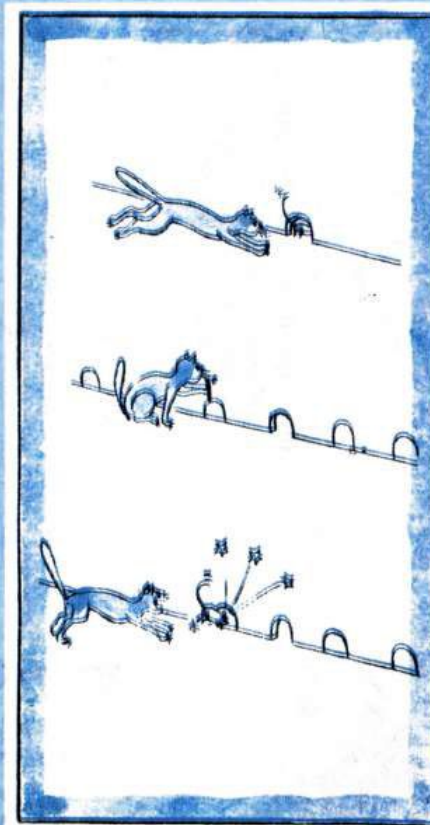
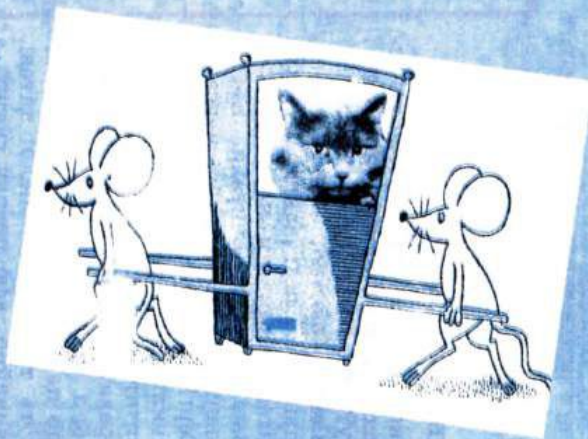
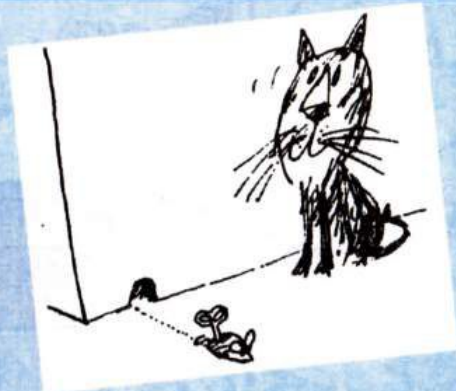
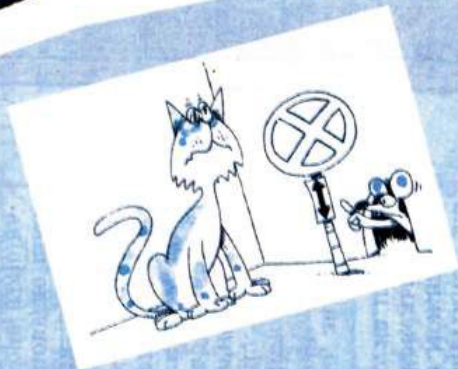
І скажу гравцям «Динамо»:
Ви зробіть... зробіть так само!!!

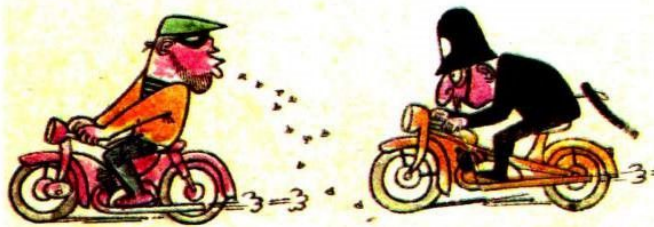
.....
(Може, хоч за цю пораду
Не покличуть на педраду).

Михайло ПРУДНИК.

Котобасия

**ВІДПОВІДЬ НА РОЗВАГИ,
ЯКІ НАДРУКОВАНО
У ЦЬОМУ НОМЕРІ
на стор. 14—15**

КРОСВОРД

«ЩО ПРИСНИЛОСЬ ВЕДМЕДИКУ?»

1. Мороз. 2. Канікули. 3. Білка.
4. Синиця. 5. Санчата. 6. Заєць.
Приснилась ведмедику МАЛИНА.

РЕБУС

Ворона літає, а дурень голову задирає.

ВЕСЕЛА ПЕРЕСТАВЛЯНКА

Коляд, коляд, колядниця,
Добра з маком паляниця,
А без маку не така,
Дайте, дядьку, п'ятака!

З Н И К Н Е Н Н Я

Дуже страшна казка

Сергійко любив копирсатися у великій скрині покійної бабусі. Там були в основному різні чудернацькі прикраси і книги. Коли він гортав одну з них, то натрапив на тоненьке скельце від окулярів. На сторінці від цього скельця зробилася вм'ятинка і тут же було підкреслено з десяток рядків. Сергійко прочитав ці підкреслені рядки, з яких випливало, що коли глянути крізь це скельце на якийсь живий чи неживий предмет і сказати «Ану, недоробло, зникни!» то предмет зникне на три дні. Якщо повторити таку процедуру, що зникне назавсім.

Кинув він те скельце в кишеню та й забув. Несподівано згадав про нього на уроці історії. Вчитель саме дивився в журнал, вирішуючи, кого викликати. Сергійко аж подих затамував від страху. А раптом його? Бо ж уроків він не вивчив і врятувати його могло хіба що чудо. От якби справді оте скло мало такі властивості! Він намацав скельце в кишені, витягнув його і підніс до ока. Дивлячись на журнал, прошепотів:

— Ану, недоробло, зникни!

Класний журнал зник. Наче крізь землю провалився. Вчитель хвилину отетеріло дивився на те місце, де був журнал, потім різко підвів очі і побачив Сергійка, який продовжував дивитися крізь скельце!

— Васильченко! — грізно гукнув учитель.

— Ану, недоробло, зникни, — машинально, мабуть, від страху за зроблене, вимовив Сергійко.

Учитель зник. Усі учні пов-

скакували з місць. Зчинився галас. На шум прибіг директор. І тут таке почалося! Приїхала комісія з райвно, міліція, загін швидкого реагування. Почали дітей викликати на співбесіду. Вже півкласу опитали. Наступного дня мала дійти черга до Сергійка. Ішов він до школи і хвилювався. Це ж, думав він, питатимуть, що я бачив, а я ж брехати не вмію, почервонію, вони одразу ж і здогадаються, що це справа моїх рук. Викличуть тата до школи. Я татові, звичайно, всю правду скажу, а він не повірить. Бо він взагалі не вірить у різні такі речі.

Ні, вирішив Сергійко, до цього допускати не можна. Витягнув він з кишені скельце, подивився крізь нього на школу і вимовив:

— Ану, недоробло, зникни!

І школа тієї ж миті зникла.

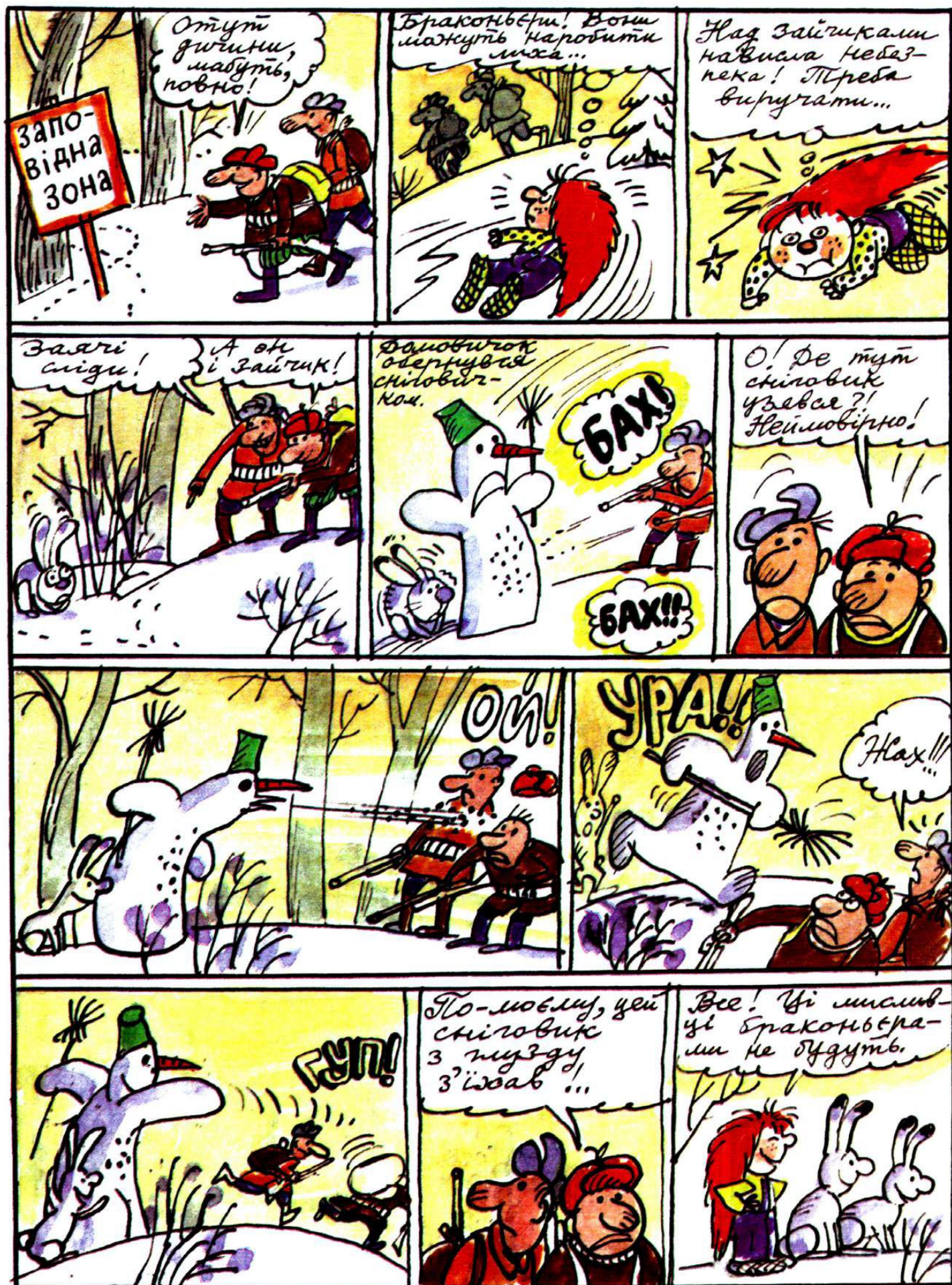
Повернувся Сергійко додому і знову до скрині поліз. Дістав ту чарівну книгу. І прочитав у ній: «Для того, щоб повернути зниклі предмети, треба скельце закопати в землю, пострибати на тому місці й тричі сказати: «Зробись таким, як було!» І зробив він усе, як було написано.

Пішов хлопець знову до школи. Бачить: стоїть вона цілісінька і неушкоджена, заходить до класу — іде урок історії. Вчитель вилаяв його за запізнення і тут же викликав відповідати. Одержав Сергійко двійку. Але був задоволений. Хай уже краще буде двійка, подумав він, ніж усі оці неприємності з різними зникненнями.

П. ЮРЧЕНКО.

Гуґоґи дамовиґа Гуп-Гупиґа

Учитель питає учнів:
— Хто бажає у неділю їхати копати картоплю, підніміть руку.
Тиша.
— Гаразд. Тоді підемо пішки.

Надіслала Ніна СЕРДУК.
Сумська область.

Чоловік у кафе замовив три порції салата з грибами. Бере салат з тарілки ложечкою і штовхає його в прочинений дипломат, з якого лунає голосне плямкання.
— Що там у вас? — питає офіціантка.
— І сам точно не знаю, але гриби любить до нестями.

Надіслав Юрко ПРИХОДЬКО,
м. Миколаїв.

— Дядьку, ви в лісі народилися?
— Чого так питаєш?
— Бо тато казав: «Знов преться до нас старий пеня!»

Надіслав Артем САХНО,
м. Львів.

Мій улюблений АНЕКДОТ

У черговому відділенні міліції пролунав телефонний дзвінок:
— Алло! Допоможіть! У мене пропав собака!
— І не соромно вам, громадянко, відволікати нас по дурниціх?
— Але в мене дуже розумний собака, він навіть уміє говорити.
— У такому разі не займіть телефон. Сидіть і чекайте, доки він вам зателефонує.

Надіслав Митко СИДОРЕНКО,
Херсонська область.

Чоловік говорить лікаріві, що він короткозорий.
— Не вірю вам.
— Не вірите? Зараз доведу. Ви бачите отой цвях у стіні?
— Бачу.
— А я не бачу.

Надіслав Василь ОДАРЧУК,
м. Харків.

Туристи приїждять у гори і бачать: біля гірського струмка сидить чоловік і бере кота. Одна туристка підбігає і каже:
— Шановний! Котів не можна прати.
Чоловік продовжує займатися своєю справою. За якийсь час туристи повертаються з гір і бачать: біля струмка сидить той самий чоловік, а поруч лежить дохлий кіт.
— От бачите, — кричить туристка, — я ж казала: кота не можна прати!
— Прати якраз можна, — озвався чоловік, — викручувати не можна.

Надіслав Василь СИВОЛАП,
м. Київ.

— Мамцю, наш котик дуже пийти хотів...
— То ти напоїв його, синку?
— Так, я вкинув його у криницю. Хай п'є, скільки хоче.

Надіслав Володимир КАП,
Київська область.

— Ви кажете, що чоловік настільки неуважний, що ліг у ванну, не роздягнувшись. Відолаха, мабуть, весь промок?
— Ні. По неуважності він забув відкрити кран.

Надіслала Юлія ГУРСЬКА,
Сумська область.

АНЕКДОТ

В середині листопада випав сніг. Хірург викликав до себе загноса і каже:
— Придбай кілька тонн гіпсу, починається лижний сезон.

Надіслала Жанна СТОЛЫНА,
Одеська область.

— Як там мій внучок у школі?
— Та нічого. Тільки вчора відпросився на ваш похорон.

Надіслала Галина ОДУР,
Івано-Франківська область.

— Скажіть, Холмс, це виє собака Баскервілей?
— Ні. Ватсон, це сер Генрі об'їєся вієсною кашою.

Надіслала Іра МОВЧАН,
Дніпропетровська область.

Чоловік: — Ти чула, як уночі гриміло?
Дружина: — Ой, чому ж ти мене не розбудив? Ти ж знаєш, що я зовсім не можу спати під час грози.

Надіслала Дарина ЛОКШИНА,
Полтавська область.

Старшокласник покликав третьокласника і каже йому:
— Поклич мене цього...
— Кого цього?
— Ну, сам знаєш кого.

Третьюкласник іде, невдовзі повертається.
— Цього немає.
— Кого немає?
— А того, що ти казав покликати.

Надіслав Ігор МОЛЯР,
Черкаська область.

— У вас є маленькі акули?
— Навіщо вони вам?
— Хочу провчити кота. Він уже вдруге поїдає всіх рибок в акваріумі.

Надіслав Сашко КУЛАС,
Чернігівська область.

— Відчиніть.
— Нікого нема вдома.
— А хто ж це говорить?
— Вам почулося.

Надіслала Олена КОСЮРА,
Київська область.

— Петрику, — питає батько, — а за що тобі вчителька поставила двійку?
— За бійку на уроці.
— Виходить, ти б'єшся на двійку?

Надіслала Ірина ВОВК,
м. Київ.

Військові навчання. Два «дембеля» кричать новобранцеві:
— Петренко, прикрій нас! Той схопився на ноги і біжить.
— Петренко, ти куди?
— Так за ковдрою ж!

Надіслав Олександр БАРАНЕВИЧ,
м. Луцьк.

— Петрику, де ти вчора був, що не прийшов до школи?
— Замість мене ходив тато.
— Чому?
— Бо вчительці так захотілося.

Надіслав Михайло КОВАЛЬ,
Донецька область.

ОБМІН ДОСВІДОМ

Подруги діляться досвідом, як навести дома чистоту. Одна каже:

— Я як прийду додому та побачу пил, одразу ж хапаюсь за ганчірку і віник!

Друга:

— А я як побачу пил — за пилесос.

Третя:

— А я прийду додому, бачу — пил лежить, думаю: дай і я приляжу.

Надіслала Віка СОЦЬКА.

м. Запоріжжя.

Стішинки

Одна пані найняла на роботу сільську дівчину.

— Скажи, — питає у дівчини, — а канарок ти любиш?

— Я, пані, дома все їм.

* * *

— Андрійку, — каже мама, — я купила тобі новий підручник. Дивись, не забрудни його.

— Що ти, мамо, — відповідає синок, — я до нього і пальцем не доторкнуся!

* * *

— Петрику, ти чому влаштував з Іваном бійку на вулиці?

— Ти ж сама сказала, щоб я його додому більше не приводив.

* * *

— Дайте мені ще одну грудку цукру.

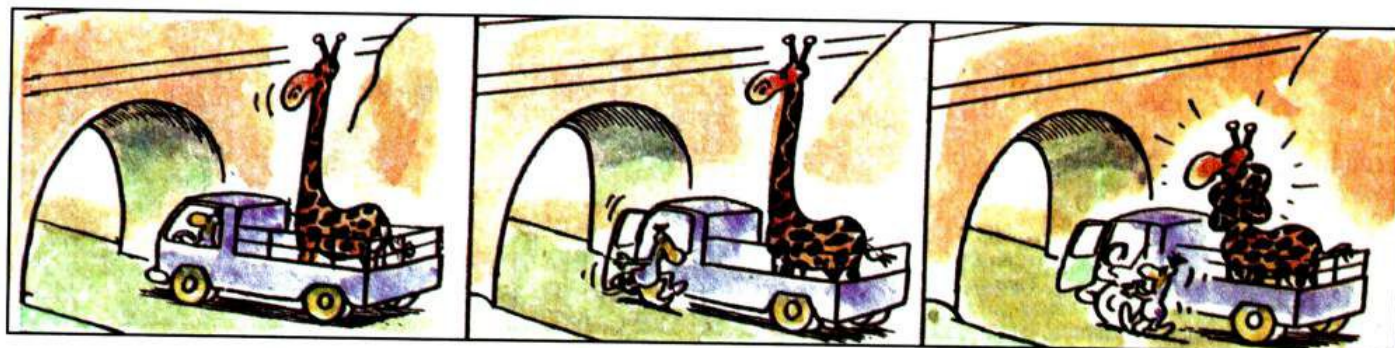
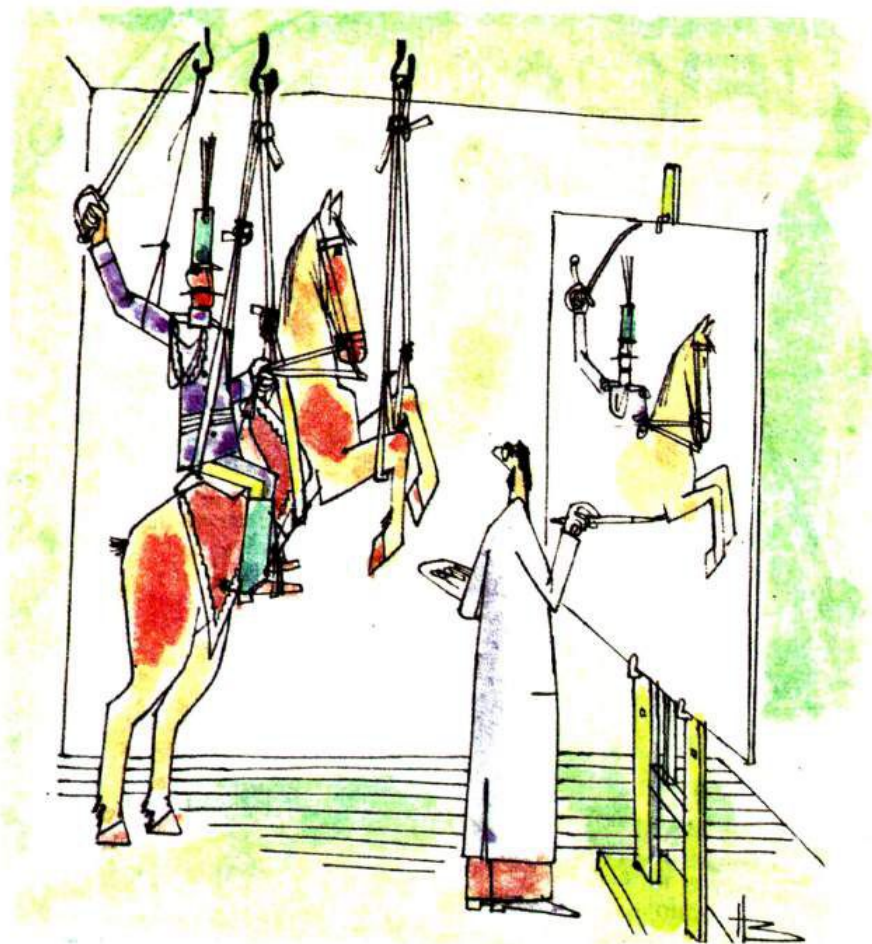
— Але ж це вже буде десята.

— Ну і що, попередні дев'ять у чаї вже потонули.

* * *

— Добрий день, — заходить новий учитель до класу. — Мене звуть Дмитром Петровичем. А тебе? — звертається до учня на першій парті.

— А мене, — відповідає учень, — інакше.

Хочу листуватися

Привіт «Перчень». Пише тобі твій палкий прихильник. Мене звуть Олександром. Хотів би познакомиться та листуватися з іншими читачами «Перчень». Мені 14 років, навчаюсь у дев'ятому класі. Захоплююсь технічною літературою, музикою, кросвордами. Хотів би листуватися з хлопцями і дівчатами мого віку. Відповім усім. *Листи надсилати на адресу: Радіонову Олександру, с. Краснопавлівка, мікрорайон, 20, кв. 16, Лозівський район, Харківська область, 313510.*

Мені дуже подобається ваша газета. Читаю її від початку до кінця. І, звичайно ж, рубрику «Хочу листуватися». Я теж дуже хочу мати друзів по листуванню. Мені 13 років. Люблю малювати, танцювати і слухати музику, дуже люблю тварин. Але найбільше — гумор. Хочу листуватися з дівчатами і хлопцями. *Моя адреса: Галушко Аліні, с. Плоске, Решетилівський район, Полтавська обл., 315683.*

Дуже мені подобається ваша весела газета. А ще я люблю тварин. У мене вдома живуть дві кішки Мура і Даша, два собаки — Дружок і Рекс. Мені 10 років. Хочу знайти собі друзів по листуванню. *Моя адреса: Лопаті Любі, с. Троїцьке, п/в Срібне, Красноармійський р-н, Донецька область, 343104.*

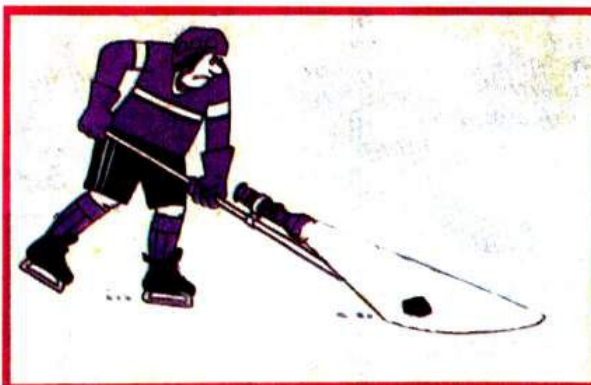
Мене звуть Олегом. Мені 11 років, навчаюсь у 7 класі. Люб-

лю читати, малювати, колекціонувати марки. Хотів би листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Сподіваюсь, що через вашу газету знайду друзів. *Моя адреса: Задорецькому Олегу, м. Стрий, вул. Марцінівка, 42, Львівська область, 293500.*

Хотів би знайти друзів по листуванню. Мені 9 років. Захоплююсь математикою. Люблю читати і малювати. Ходжу в музгурток та вокальну групу. Відповім хлопцям і дівчатам. *Моя адреса: Коханов Денис, м. Нововолинськ, селище Жовтнєве, вул. Шахтарська, 4/45, Волинська область, 264920.*

Люблю газету «Перчень». А ще люблю малювати, читати, займатися спортом. За гороскопом я — Лев. Мені 12 років. Відповім хлопцям і дівчатам приблизно мого віку. *Пишіть мені на адресу: Вольман Євгенії, с. Кам'янка, вул. Петровського, 14, Апостольський район, Дніпропетровської області, 322466.*

Мені дуже подобаються ваші смішинки, анекдоти і усмішки. Хотіла б за допомогою газети знайти собі нових друзів. Мені 11 років. Захоплююсь малюванням, у майбутньому хочу стати художником. *Пишіть мені на адресу: Цвигун Олені, вул. Калуська, 10/87, м. Бурштин, Івано-Франківська область, 285127.*

МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Іван КОРОЛЕВИЧ, 9 років.

ПРО КРОКОДИЛА

Був оце я в Африці. Пливемо ми по річці Конго і несподівано прийшла мені ідея — апіймати крокодила. Оскільки під руками нічого у мене підходячого не було, вирішив я це зробити... зубами.

Вигрібаю на середину. Біля човна висунулась велетенська паща крокодила — і раз! — перекусила обидва мої весла. Відплив крокодил вбік, розігнався — і прямо на мене. Що робити? Розізвався я, відкрив рота ще ширше, ніж він, і...

— І що? — не витримав один із слухачів.

— Та нічого. Я таки схопив його зубами, а він чого роти пороззявляти?

ПРО ПЕПСІ

Пливемо ми далі з другом Петром. Спекота. Вирішив трохи освіжитися. Дістав флягу з пепсі, відкрив і раптом — бульк! — падає вона у воду. А Петро регоче.

— Ти б краще пірнув за моєю флягою, — кажу йому. — Дістанеш — поділюсь з тобою пепсі.

Він і пірнув. Чекаю, чекаю — немає Петра. Перекинувся я через борт човна, дивлюсь — а він преспокойно сидить на дні й переливає пепсі з моєї фляги у свою!

Надіслав Славко КОВТУН,
Полтавська область.

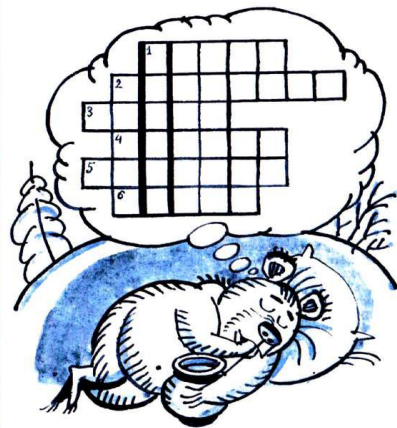

— А вчителі і не помі-
тять, що я відповів
під фанкером!

КРОСВОРД

«ЩО ПРИСНИЛОСЬ ВЕДМЕДИКУ?»

Тріщать морози, гуляє віхола, а у барлозі у ведмедика затишно і тепло. Спить Мишко, лапу смочке. І сняться йому сни про літо, коли не треба буде лапу смочити, а можна поласувати чимось смаченьким. Що цього разу наснилося ведмедику, ви зможете дізнатися, коли розгадаєте кросворд. Відповідь прочитаєте у виділеній вертикалі.

1. Рук не має, а щипає.
2. Хокей і лижі цілий день...
Ще — біля «телика», мов пень.
За книжку сісти ніколи,
Це в Петрика...
3. Із хвостом руденьким гілка, —
То на неї сіла...
4. Полюбляє сало птиця.
Звуть її усі...
5. На засніженій горі
Дуже гарно дівчорі.
Мчать з гори Василь і Ната,
А везуть обох...
6. Має довгі вуха
І аж два кожуха.

Склад П. МИШКО.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано повчальне українське прислів'я.

Склад М. СВІТЛИЙ.

ВЕСЕЛА
ПЕРЕСТАВЛЯНКА

Якщо ви правильно переставите склади, а в окремих словах лише літери, то прочитаєте колядку.

ЛЯДКО, ЛЯДКО, ЦЯНИЛЯДКО,
РАДОВ З КОММА ЛЯЦЯНИПА,
А ЗЕБ КУМА ЕН КАТА,
ТЕДАЙ, КУДЯДЬ, КАП'ЯТА!

— МАЛИЙ, ХОЧЕШ,
Я ТІБІ ЛИЖІ
ПОДАРУЮ?

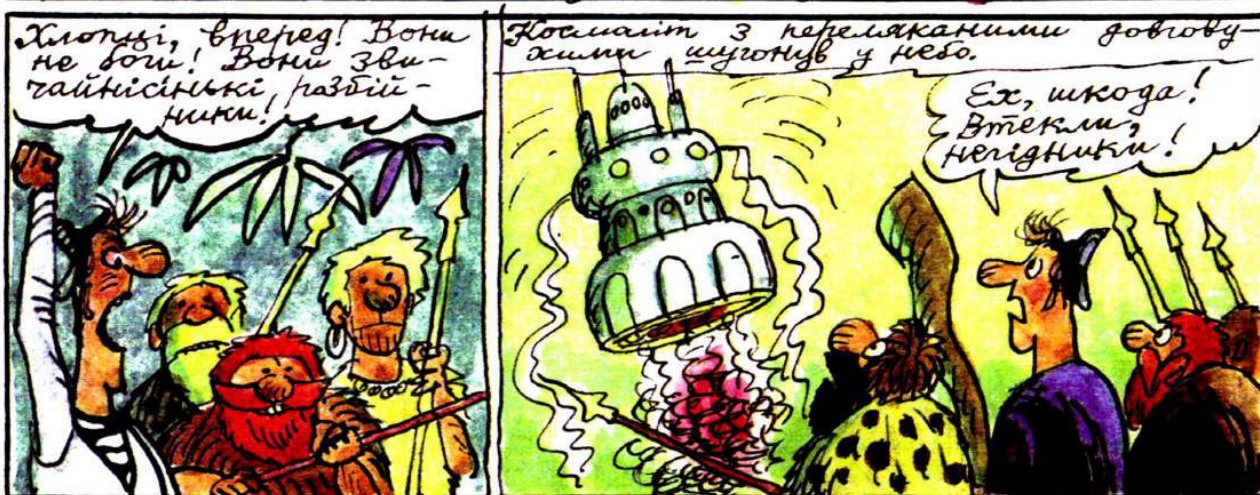
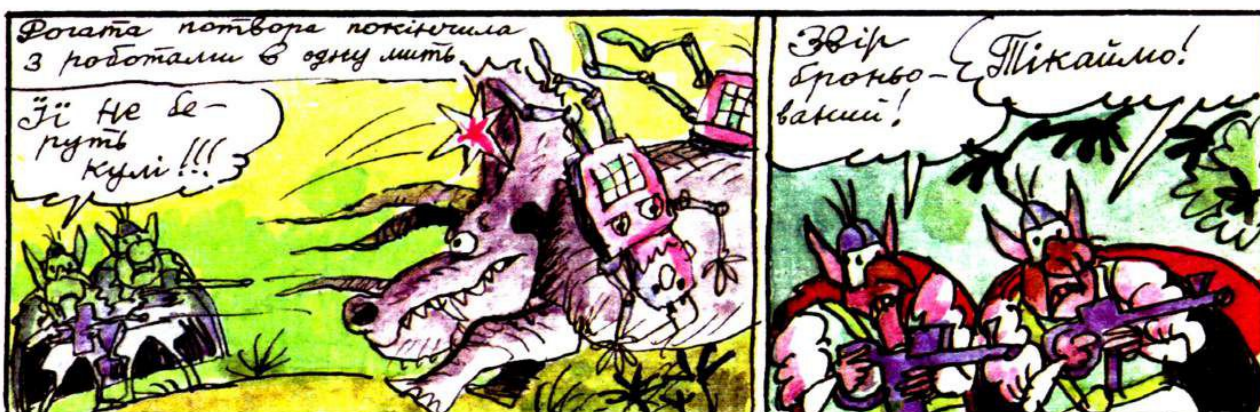

«ПЕРЧЕНЯ» № 1 (54)

Засновник:
журнал «Перець» та колектив редакції газети.
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.
Свидітньо КВ № 520 від 21.03.1994 р.
Головний художник — А. ВАСИЛЕНКО.
Редактор — Ю. ПРОКОПЕНКО.
Для вас у цьому номері малювали:
А.ВАСИЛЕНКО, О.КОХАН, В.ЛИТОВЧЕНКО.

Знаю до набору 24.12.98. Підписано до друку 10.01.99.
Формат 84х60¹/₈. Папір офсетний. Друку офсетний.
Умови. друк арк. 1,86. Зам. 0399020. Ціна договірна.
Тираж 7150 прим.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефон редакції: 446-84-21.
Кольороподіл та верстка ВПЦ «Літопис-XX».
Віддруковано на комбінаті друку видавництва
«Преса України». 252047, Київ-47, пр. Перемоги, 50.

КОСМІЧНІ ПІРАТИ

Початок у "Пірроне" №5 за 1998 рік